

de când ai plecat

Paparuz

nimeni nu mai vorbește
cu nucul din curte
mamaie
nici măcar tata

frunzele îi sunt palide
umbra zgârcită
iar de tristețe
n-a mai făcut nicio nucă

pe leagănul din fața lui
acolo
unde îți odihneai gândurile
și bătrânețile
de unde răscoleai toate cerurile
și răsfoiai biblia
vine mereu un porumbel

se așează cuminte
pe scârțâitul lemnului
și moțâie
la fel ca tine

iarba a ieșit și ea
prin ciment
răzbunătoare
îmbufnată
că nu-ți mai simte sufletul
descult

în camera ta
mamaie
sunt toate așa
cum le-ai lăsat
doar ceasul
a rămas înțepenit

niciunul din noi
n-a mai vrut să-l pornească

e unsprezece douăzeci
în fiecare clipă

noi pășim încet
dimineața
seara
și-ți spunem sărut mâna

în pat te revedem
cu ochiul minții
numărând amintiri
și mătăanii

să știi că eu sunt bine
și nu sunt supărat

chiar dacă nu mai poți
să vezi de mine
eu înțeleg că
Dumnezeu avea
nevoie acum de tine

să nu ne uiți
oriunde-ai fi
mamaie
noi te iubim la fel de mult
să-ți fie zborul lin

cu bine